

Лина, индианското момиче.

РАЗКАЗЪ.

(Продължение отъ кн. II).

IV

Слѣдъ обѣдъ двѣтъ дѣца прѣкарали много весело. Алисъ показвала всичко, каквото имала, и Лина неуморно го разглеждала. Мръкнало се. Двѣтъ дѣца отишли да спятъ. Алисъ легнала на креватчето си. Лина безъ да се съблича, търкулила се на пода до нея. Майката на Алиса я покрила.

— „Мамо“, казала Алисъ, „тѣй тя не ще може да спи“.

— „Дѣте“, отговорила майката, „остави я да прави тѣй, както е свикнала“.

Скоро цѣлата кѣща утихнала.

Вънъ било още тъмно. Изеднажъ Лина подигнала глава и се послушала. Зачуль се гласъ като птиче църтене. Лина турила рѣжа на устата си и по сѣщия начинъ отговорила. Слѣдъ това скокнала. „Госпожа“, извикала тя, „Омасъ, баща ми, е тукъ. Отвори вратата“.

Съ разтреперани рѣцѣ запалила госпожа Рипелъ лампата, облѣкла се и се затекла да отвори. Лина я изпрѣварила, отворила единъ прозорець, скочила прѣзъ него и влѣзла съ баща си прѣзъ вратата.

— „Неприятели близу, скоро тукъ. Бѣгате: ти, синѣтъ, малкото момиче!“

— „Сега? Въ тъмно?“ , запитала госпожа Рипелъ.

— „Утрѣ — късно! Събуди дѣцата! Бѣгате — гората“.

Майката събудила сина и дѣщеря си, свързала вързопче съ двѣ покривки и нѣща за ядене, и малката дружина потеглила. Най-напрѣдъ вървѣль Омасъ, слѣдъ него Лина, която съ чернитѣ си очи оглеждала внимателно всичко наоколо, слѣдъ тѣхъ